

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Ivre Sistendi, Et Manvum Iniectione, Qvam Vvlgò
Arrestationem Vocant, Svccincta Explicatio**

Peck, Pierre

Antverpiæ, 1589

De eo qui arrestum violat. Caput 28.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63495)

De Jure Sistendi.

discordiam ita esse componendam; quod si
pœna, excedenti nuncio est in statuto expres-
sa, tunc vera est assertio Fabri, quia cessabit
pœna quadrupli, cum generi per speciem de-
rogetur. cap. generi. de regu. iur. l. sanctio le-
gum. ff. de pœn. Si autem non est specialis pœ-
na opposita in statuto, pœna quadrupli lo-
cum habet; quasi dicat, quod casus omissus
à statuto, remanet in dispositione iuris com-
munis. l. commodissime. & ibi Doctor. ff. de
lib. & posthu. Sanè si Apparitor operam de-
dit vt arrestaret, & creditor pœnitentia ductus
ab arresto desistat, nihilominus salarium de-
betur. argum. l. sed addes. §. fin. ff. loc. & quod
singul. suo 66. incipien. stante statuto. notat
Romanus.

De eo qui arrestum violat. Cap. 28.

ARGUMENTA.

- Debitor arrestatus sine custodiam sequi nolit, quid
iuris sit.* nu. 1.
Violasse arrestum quis dicatur. nu. 2.
*Arrestatus recedens non obstante arresto, quibus ca-
sibus non puniatur.* nu. 3. 5. & 6.
*Juramentum an per Principem laicū relaxari queat.
numero* 4.
*Juramentum quod occasionaliter tendit in damnum
salutis corporalis, non est servandum.* nu. 7.
*Juramentum debitoris de non recedendo sine licentia
creditoris, quid operetur.* nu. 8.
Actus omnis an prima vice absumatur. nu. 9.
*Mulier ob libidinem vitandam fugies, pœna fra-
tri arre-*

Et Eli arresti non tenetur.

nu. 10.

Arrestatus fugiens, an sine noua citatione condemnari possit.

nu. 11. et 13.

Iuramento reuertentis ad carceres creditur, dicentis se ob iustam causam aufugisse.

nu. 12.

QUID autem si debitor arrestatus sequi nolit, & iussus ire in arrestum refractarius sit, atque ire recuset? Iacobus Bellouisius in sua praxi iudiciaria, sub rubric. de inquisitione, in fine, versicul. Iuxta hoc quaeritur, ait, quod punitur ac si iuisset & arrestum fregisset; quia, inquit, non licet Praetorem contemnere, iuxta notat. ff. de iurisd. omn. iudi. l. si familia. & ff. de his qui not. infam. l. debuit. & ff. de arbitr. l. litigatores. & ff. de no. oper. nunciat. l. stipulatio. §. opus autem nouum. & ff. de interrog. act. l. de aetate. §. qui tacuit. & ff. ne quis eum. l. si per alium. circa princip. ad quod etiam allegatur l. relegati. §. penulti. ff. de poen. l. in seruorum. §. j. & l. aut damnum. §. quis. eo. titul. & ff. de re milit. l. 3. §. in bello.

Porro autem qui arrestum frangit pro arbitrio Iudicis acriter punitur. l. j. ff. de effract. & expil. quæ lex licet loquatur in eo qui violat carcerem, tamen idem est & hic; quia Oldrad. consil. 65. incip. Hic agitur; dicit, quod rumpens arrestum equiparatur rumpenti carcerem; & eum sequitur Mendosius in tractat. de monitor. quæst. 8. numero 6. Violasse autem siue fregisse arrestum dicitur, qui ad ecclesiam, ne in arresto detineatur confugit, posteaquam arrestatus fuit, vt notat Guido Pa-

pe fin.

3 pe singulari suo primo. Sed ob non seruatum arrestum molestari non debet, qui ex necessaria causa ad superiorem accessit, secundum eundem Guidonem in tracta. de appel. quasi. vlt. numero 108.

Idem quoque est si Principis auctoritate recessit; eleganter enim respondit Guido quaestio. 194. incip. Princeps. quod princeps temporalis, ei qui iurauit tenere arrestum in aliquo loco, potest dare licentiam recedendi ex causa, & inhibere ei, ne in arresto maneat, atque sic contra iuratum promissionem dispensare. Dicens quod ita vidit obseruari & praticari per l. fin. ff. ad municip. & l. fin. ff. de remilit. Et quia is qui non obedit Principi morte dignus est. cap. 2. de maior. & obediens. multique casus existunt in quibus Princeps laicus dispensare potest, ut not. Speculator in titulo de dispensat. §. siue quoque; Et quia in iuramento auctoritas superioris semper intelligitur esse excepta. cap. venientes. extra. de iureiurand. Sanè ego de hac decisione utcumque dubito; Nam licet verum sit quod Princeps ex causa possit laxare iuramentum ad hoc ut is qui iurauit seruare arrestum, non puniatur, si non seruet, quia auctoritas Principis semper intelligitur excepta. d. capit. venientes. & cap. petitio. eod. titu. Et quamuis Aufrerius decis. Capellæ Tholos. 402. dicat eum non esse periurum, qui iurauit soluere certa die, & non soluit, verante domino temporali; si modo veret ex iusta causa; Tamen quo ad animam at-

mam attinet, existimarem hoc iuramentum ab Episcopo cū causæ cognitione esse laxandum, aut cum eo dispensandum, sicuti hodie de consuetudine generali hoc Episcopis permitti testetur idem Guido quæsti. 140. circa finem. In illis. n. quæ ad animam pertinent Episcopi cura & dispensatio propria est. Et licet causa possit esse iusta, tamen ne ex violatione iuramenti labes aliqua animæ aspergatur Episcopum absolueret aut dispensare conuenit & tutius est iuxta ea quæ latè notat Roman. consi. 326. incip. In præsentī consultatione, & latius dicemus c. seq. num. 4.

Sic & is qui à loco in quo arrestatus erat recessit, & mox rediit antequam de violato arresto accusatus fuit, non ita punietur. Etenim Ludouicus Carrerius in sua praxi criminali, in 3. iudicio. numero 30. decidit quod is, cui est assignatus locus pro carcere, sub fideiussoribus, si decessit & statim rediit, non tenetur ad pœnam. Et videtur ea sententia confirmari posse ex eo, quod non videtur diuertisse aut recessisse is, qui statim redit. Verba Iulij Pauli sunt hæc. Si in breui reuersa est vxor, nec diuertisse videtur. l. 3. ff. de diuort. l. plerique. ff. de iure dot. Et hoc credo verum si ultro rediit, & nullum præiudicium per hoc sit factum creditori. Sed si iurasset seruare arrestum, neque recedere à loco, puto eum perjurum esse licet statim redierit, cum sua sponte contrauerit iuramento & sine causa: & ideo tamen non possit puniri tanquam violator

Q

lator

lator arresti, si non iurasset; poterit tamen puniri tanquam violator iuramenti, quia iuravit, & iuramento contrauenit, eoque nomine punietur, vel à Iudice laico, vel etiam à Iudice ecclesiastico; quia iuramentū adiicit forū foro, & vtriq; Iudici punitionem periurij defert, saltem per modum p̄ventionis. cap. fin. & ibi not. Doct. de foro compet. lib. 6. vbi hoc latè quoque demonstraui.

- 6 Tertiò idem videri posset de eo qui cum esset arrestatus, subito metu pestis recessit; si forte in loco quo erat, supra modum grassabatur. Primò; quia in omni re subintelligitur clausula rebus in eodē statu manentib. l. quarto. §. inter locatorem. ff. loc. & ideo superueniens tam vehemens pestis, debet eum excusare, vt in simili notat Socyn. consi. 215. lib. 4. Bauerus in tractat. de iuramento. versic. 72.
- 7 Secundò, quia etiam si iurasset non recedere ab arresto, tamen iuramentum quod occasionaliter tendit in damnum salutis corporalis, non est seruandum. Ioan. Andr. Cardi. D. Anton. Panor. Felyn. in c. si verò. de iureiur. & Egid. Bellamera consi. 16. incip. Factum est tale. Tertiò. quia pestis est fugienda. ca. negociatorem. 88. distin. & sicut excusat ne quis in loco infecto comparere teneatur, si est citatus. cap. quorundam. 74. distin. Corn. consil. 109. lib. 2. & consil. 131. libro 4. Ita etiam debet excusare ne quis in eo loco cū periculo vitæ suæ manere teneatur: & qui absentat se ex causa pestis, habetur pro p̄sente. Roman. consil.

263. incip. Viso puncto. Quibus tamen non obstantibus, viderur contrarium in hoc casu esse verius; tametsi enim periculum vitæ imminerebat ei ex pette, non tamen sine licentia à Iudice & creditore impetrata recedere debuit, c. presentium. & ibi D. Card. nā qui sine licentia recedit, contumax reputatur, & pro delinquente habetur, cap. j. & ibi Decius, de iudic. glo. in l. contumacia. ff. de re iudi. & sicut magistratus aut Iudex ipse mansit in eo loco, ita vani timoris allegatio, eum non excusaret. l. vani. ff. de regu. iur. quod etiam ponderare videtur Ioann. Neuizanus consil. 51. num. 23. dum argumenta superius in contrarium relata limitat, si Iudex aut aduersarius est in loco, & licentia ab eo peti posset. Et sanè si idem aduersarius vel creditor est inhumanus, asper, durus, & intricabilis, Iudicis officio incumbet, vt malicię ipsius non nimium indulgeat. l. in fundo. ff. de rei vend. sed arrestum in alium vicinum locum transferat, vel indēnitati creditoris arrestantis alio modo honesto consulat. Quod si creditori iuravit debitor se non recessurum sine illius permissione, antequam ei satisfecerit, vel cum eo composuerit, & postea creditor ei permiserit abire, intelligitur de prima vice; Ita vt si abierit & redierit, non potest amplius abire, nisi ille creditor iterum abeundi potestatem fecerit: quasi scilicet illa permissio sit cōsumpta prima vice & abitione, vt not. Bart. ad l. adulter. §. vltim. in princip. ff. de adult. Tyraguel. ad l. boues.

Q ij

bous,

- boues. §. hoc sermone. numero 90. versiculo, Quadragesimo nono. ff. de verb. signific. Oldra. quem citat Alberic. ad l. ult. coll. 2. versic. prædicta etiam faciunt. C. de remissi. pign. licet contrarium velit Calderinus, in sua disputat. incip. Ex octo studentibus, & Fely. voluerit vtrumque cōcordare in c. 2. versic. fallit tertio. de truga & pac. meminitque illius Tyrachel. d. loco, in tertia limit. nu. 9. cum seq. Illud tamen obseruādum est, quod si muliereo casu quo licitè ob debitum capta fuit, à carcere aufugit vel arrestum fregit, metu libidinis
- 10 Commentariensis antedicta pœna non tenetur, sicut cum permissione custodis ad templum iuit, & rediit. Bald. ad l. j. versic. Sed pone. C. de ædil. actio. Nam etsi hoc permitti non debeat, tamen non ex eo quæ capta est, sed Commentariensis punietur. Boerius quæst. 217. in fin. Aliud est in eo qui carcerem verè relinquere voluit, qui si in ipso actu fugæ apprehenditur, tenerur ac si exiisset, teste eodè Boerio, quæst. 215. nume. 12. & si fugit ruptis compedibus, inquit, etiam si ostium fuisset apertum, punitur ludicis arbitrio, & pro confesso habetur; adiicitq; ibi, nu. 22. arrestatum debitorem, licet citari denuo non debuerit ex
- 11 iuris dispositione, pro more tamè, per plateas ciuitatis à qua aufugit ad tres dies breues citari, visaque contumacia & defectu attento eūdem, etiam si citatio ad notitiam eius nō per-
- 12 uenerit, cōdemnari. Quod si verò reuertatur, credetur iuramento eius, dicētis se ob iustam
causam

causam fugisse. Cyn. ad l. fin. C. de requir. reis.
Cornæus consi. 58. lib. 2. Hyppolit. sing. 115.
nisi iudici aliud videatur. Quoniam verò vt
superius diximus solet in Romana Curia fieri
arrestum, ne quis loco discedat, sub pœna ex-
communicationis, quærit Quintil. Mendos.
in tract. de monitor. q. 9. vtrum arrestatus illi-
centiatus recedens, possit ilicò excommuni-
cari, absque alia citatiõe? Et videtur quod sic,
quia eo ipso quod cõtrauenit, videtur esse ex-
communicatus; ergo alia citatio vel monitio
requiri non debet. cap. reprehensibilis, ibi, nisi
fortè talis sit culpa, & c. de appel. & ibi glo. Io.
Andr. & alij. & c. præterea. 2. de appel. vbi sen-
tentia excommunicationis sub cõdicione su-
spenditur, si ante condicionis euentum fuerit
appellatum. Ergo si non appelletur, vt in casu
nostro, non suspenditur, & aliud dicendū est:
& sic statim vel elapso termino, vel impleta
cõdicione, vel confitito de contrauentione, est
excommunicatus, vt per Lapum alle. 73. De-
cium consi. 145. Sed tamen his non obstan tibi.
Idem Mendosius tenet contrarium, prout etiã
in terminis tenet Rota decif. 822. incipi. Sciẽ-
dum est, quod quando aliquis, in antiq. & So-
cyn. consil. 20. quod est inter consil. Curtij se-
nioris, positum, num. 17. vers. sed infra facilli-
mam. Idem etiam dicere possumus in iudicio 13
ciuili, quod licet quis violauit arrestum, tamẽ
non incidit ilicò sic in pœnam violati arresti,
quin debeat prius citari, & ad eam pœnã con-
demnari, vel saltem declarari, quod incidit in
Q iij eandem;

De Jure Sistendi.

eandem; ideo quod posset illi defensio & exceptio aliqua competere, iuxta ea quae d. conf. 20. inter conf. Curtij latè deducuntur.

Quantam multam seu poenam Satelles violationi arresti apponere possit. Caput 29.

ARGUMENTA.

Arbitraria poena aut multa impositioni quādo loci sit. nu. 1.

Pœna & multa sunt cōmoda iurisdictionum. n. 2.

Multandi modum esse arbitrarium, quomodo sit accipiendum. nu. 3.

Pœna violati arresti etiam ab alterius territorij iudice irrogari potest. nu. 4.

Iudex an pœnam & multā augere & minuire possit. nu. 5. et 7.

Arrestu violati pœna cui veniat adiudicanda. numero 6. et 9.

Pœna etiam ex leuissima contumacia imponi potest. nu. 8.

QUOD proximo capite diximus eum qui arrestum violat arbitrio Iudicis puniri posse, minorem difficultatem habet, si (ut plerunque fieri solet) satelles debitorem arrestauerit, eundemque à loco in quo arrestatus est, sub certa poena aut multa non recedere iusserit. Arbitrariae enim poenae aut multae impositio, solet esse subsidiaria, vbi certa aliqua prius comminata aut declarata non fuit, l. j. §. exploratores. & ibi Bart. ff. de effrac. Alexan. in l. si quis id. ff. de iurisd. omn. iud. l. 2. C. de crim.